

Sygn. akt III KZ 33/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **M. G.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 lipca 2013 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału Karnego Odwoławczego

Sądu Okręgowego w L. z dnia 25 kwietnia 2013 r.,

o odmowie przyjęcia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku

Sądu Okręgowego w L. z dnia 11 kwietnia 2013 r., sygn.. akt XI Ka [...],

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 25 kwietnia 2013 r. Zastępca Przewodniczącego Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w L. na podstawie art. 524 § 1 k.p.k. w zw. z art. 422 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku skazanego M. G. o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 11 kwietnia 2013 r., gdyż skazany złożył ten wniosek w dniu 19 kwietnia 2013 r., a więc z przekroczeniem zawitego siedmiodniowego terminu, określonego w art. 422 § 1 k.p.k.

W zażaleniu na to zarządzenie skazany podniósł, że nie dotrzymał terminu do złożenia wniosku, gdyż został pouczone, że może takowy złożyć „w ciągu siedmiu dni roboczych”. Dlatego domaga się przywrócenia terminu i „wysłania uzasadnienia wyroku”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Wyrok w tej sprawie został ogłoszony na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2013 r. w obecności skazanego. Termin zawity do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku upływał więc w dniu 18 kwietnia 2013 r., o czym skazany został pouczone na rozprawie odwoławczej (k. 382). Skoro złożył on ten wniosek w administracji zakładu karnego w dniu 19 kwietnia 2013 r. (k. 390), doszło tym samym do przekroczenia zawitego siedmiodniowego terminu, określonego w art. 422 § 1 k.p.k. Skuteczne zakwestionowanie tego ustalenia wymagałoby wykazania, że ten wniosek został złożony w administracji jednostki penitencjarnej najpóźniej w dniu 18 kwietnia 2013 r., czego skarżący niewątpliwie nie uczynił. W takim razie brak jest podstaw do wzruszenia tego zarządzenia.

Natomiast twierdzenie skarżącego, że został błędnie pouczone może ewentualnie wskazywać na to, iż uchybienie terminowi zawitemu nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych i być przesłanką do ewentualnego ubiegania się o przywrócenie terminu do dokonania tej czynności procesowej.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.